

ТИМЪТИ ЗАН ГАМБИТ С ПИОНКА

Превод от английски: Божидар Барбанаков, 1985

chitanka.info

ДО: Бюрото на директора Родау 248700, Институт за изследване на чуждите цивилизации, Кларс.

ПОДАТЕЛ: Бюро на директора Ефтис 379214, Институт по игрите, Вар-4

ТЕМА: 30-ти годишен доклад, предаден на 12 таи 3829

ДАТА: 4 мрас 3829

Уважаеми г-н Родау,

Зная, че сте против изпращането на допълнения след завършването на анализа на доклада, но се надявам, че ще разберете моето намерение от гледна точка на изключителността на случая. В нашия годишен отчет се съдържа единствено кратка забележка за откритата от нас наскоро раса — хора. Данните, които до момента сме събрали, могат да се окажат важни и считам, че ще ви заинтересуват.

Прилагам филм с разработката и изводите. Загадъчността на този проблем се състои в обезпокояващото несъвпадение с типичните образци. Това е раса на доста ниско ниво, от известна гледна точка дори примитивна. У повечето от изследваните довеждането им тук посредством трансфера предизвикваше ужас, дори истерия. Но мен ме удиви психическата и емоционалната устойчивост на този вид, несрещана у другите примитивни раси. Почти всеки от тях овладя страха си и пристъпи към игра от I степен. По време на играта проявяваха въображение, сърчност и агресивност, необикновена за такъв млад вид. Това навежда на сходство между хората и чианис. Мисля, че именно появата на тази аналогия ме наведе на мисълта да отложа данните за следващия доклад. Хората не представляват заплаха за нас от гледна точка на невъзможността за масово напускане на тяхната планета. Обаче, ако биха се оказали макар на 1/12 така опасни, както чианис, ще трябва да действаме бързо.

Във връзка с това моля за разрешение да преминем веднага към фаза III (подробният план е в приложението). Разбирам, че това начинание е непозволено в случай на видове на този етап от развитие, но считам за необходимо изпробването на способностите на хората по отношение на расите с по-големи способности. Моля да ми съобщите по най-бърз начин Вашето решение.

С уважение:
Ефтис

ДО: Бюрото на директора Ефтис 379214, Институт по игрите, Вар-4

ПОДАТЕЛ: Бюрото на директора Родау 248700, Кларс

Тема: Допълнение на 30-тия годишен доклад

ДАТА: 34 форма 3829

Уважаеми г-н Ефтис,

Благодаря за това, че обърнахте вниманието ни върху хората. Добре изпълнихте своите задължения.

Аз, както и Вие, съм заинтересуван и обезпокоен от този вид и съм съгласен напълно с предложението Ви за преминаване към фаза III. Както обикновено, лентата с пълномощията ще стигне едва след няколко седмици, но неофициално Ви разрешавам да започнете подготовката. Подкрепям също Вашата мисъл противник на хората да бъде раса с развита система за междузвездна комуникация: олит или фиуолиц. От Вашия отчет следва, че олитите започват да се отнасят с неохота към нашите изследвания, но Вие не трябва да се тревожите от това, тъй като резултатите от изследванията ясно сочат, че те не представляват за нас никаква заплаха.

Продължавайте да изпращате информация на тази тема, особено ако откриете в новата раса следващи черти,

аналогични на тези у чианис.

С уважение:
Родау

Блестящата, непрозрачна мъгла, която го заобикаляше от пет минути, изчезна така внезапно, както се и появи и Кели Маклейн видя, че се намира в стая, която преди това не беше виждал. Огледа се бавно и внимателно. Сърцето му биеше до пръсване. Беше се отърсил вече от страха си, но почувства, че отново го обхваща паника. Овладея се с мъка. Ясно беше, че не е в канцеларията си в атомната лаборатория на университета. Седеше в полукръгла ниша, обърнат с лице към малко помещение. Собственото му кресло и три четвърти от бюрото му бяха извършили заедно с него тази необикновена екскурзия. Стените, лишени от каквато и да е украса, таванът и подът на помещението бяха от метал с ръждив цвят. В левия и десния край забеляза плоскости, които приличаха на плъзгащи се врати.

Реши, че нищо няма да излезе от това да седи спокойно в очакване, че тази необикновена обстановка ще изчезне. Почувства, че отново може да се държи на краката си, затова стана и се промъкна през тясното пространство между бюрото и стената на нишата. Направи му впечатление, че бюрото е срязано равно от бялата мъгла или от нещо, което се е намирало в нея. Най-напред се приближи до плоскостта откъм дясната страна, но ако това беше наистина врата, той действително нямаше понятие как може да се отвори. Огледът на плоскостта от лявата страна също не даде никакъв резултат.

— Хей! — извика той. — Чува ли ме някой?

Груб глас му отговори така внезапно, че той дори подскочи.

— Добре дошъл, човече — чу Кели. — Добре дошъл в Института по игрите Стрифкар на Вар-4. Надявам се, че пътуването мина благополучно?

Институтът по игрите? Кели си припомни фрагменти от статиите, които беше чел в различни списания, сведенията от последните месеци за хората, отвлечени в института по игрите от извънземни същества. За развлечение беше прегледал някои от тях и

беше отбелязал приликата между различните разкази: всеки път бяха отвлечени по двама души и им беше нареждано да играят някаква игра помежду си, а след това бяха връщани обратно у дома. Тогава Кели считаше тези съобщения за типични сензационни глупости.

От всичко това изглеждаше, че сега някой си прави с него шега.

Само че как бяха направили тази мъгла?

Засега не му оставаше нищо друго освен да се включи в играта.

— О, пътуването мина прекрасно. Макар да беше малко скучно.

— Доста бързо се приспособи към нашите условия — каза невидимият и на Кели му се стори, че почувства в гласа му нотки на удивление. — Наричам се Слейч, а ти?

— Кели Маклейн. Добре си служиш с нашия език като за чужденец. А откъде си?

— От Стриф. Нашият компютър-преводач е много добър и сме събрали данни от няколко твои земяци.

— Да. Чух за това. Защо домъкват хората чак тук, където и да е това „тук“, за да играят някакви игри? А може би това е държавна тайна?

— Не. Искаме да научим нещо за вас. Игрите са един от използваните от нас психологически методи.

— Защо не опитате просто да поговорите с нас? Или пък защо не ни посетите? — Много му се искаше да вярва, че всичко това е само шега, но ставаше все по-трудно. Този глас, различен от гласа на компютъра, но с нищо не напомнящ гласа на човек, предизвикваше у него неприятното чувство, че всичко, което говори, е истина. Почувства как студени капки пот избиват на челото му.

— Разговорите не са достатъчни за това, което ни интересува — обясни делово Слейч. — А що се отнася до идването ни на Земята, трансферът ни има ограничени способности и не притежаваме кораби, които биха могли да преодолеят такова разстояние. Не бих пожелал да полетя на Земята сам.

— Защо? — напрежението на Кели достигна максимума, изпълвайки го с налудничава смелост. — Сигурно не си толкова страшен. Покажи ми се, веднага!

— Добре — отговори без колебание невидимият и фрагмент от блестящата стена пред Кели потъмня. Изведнъж на това място се появи образ с три измерения — двуног и двурък призрак като от кошмарен

сън. Дъхът на Кели спря, когато безформената глава се обърна към него. Отворът с формата на буквата Х започна да се движи.

— Е, какво ще кажеш, Кели? Много ли се различавам от хората?

— Аз... аз... аз... — започна да заеква Кели, без да може да каже нищо повече, концентрирайки цялата си воля, за да овладее реакцията на стомаха си. Стоящото пред него създание беше истинско — нито един гримьор не би могъл да превърне човек в нещо подобно. А освен това цветни холограми с такива размери и с такава фокусировка ще бъдат възможни едва след няколко десетки години... на Земята.

— Извинявай, изглежда те поуплаших — каза Слейч, посягайки към някакъв малък панел, който преди това не беше забелязал. Виждаше как се движат мускулите в натискащата бутон шестопръста длан. Образът изчезна и стената възобнови цвета си.

— Може би искаш нещо да хапнеш и да си починеш — предложи грубият глас.

Вратата от лявата страна на Кели се отвори, ракривайки малка стая.

— Ще започнем едва след няколко часа. Ще те извикаме.

Кели, без да може да каже нито дума, кимна с глава и влезе в стаята. Вратата се затвори. Половината на помещението беше заета от поставено до стената нормално изглеждащо легло. Кели успя да се дотътри до него, преди краката му да бяха отказали да го слушат.

Лежа дълго, ридаейки тихо, с лице, притиснато във възглавницата. Яд го беше, че се държи като дете — винаги се стараше да бъде твърд и неподатлив, но когато искаше да се овладее, самочувствието му падаше още по-ниско. Най-накрая се отпусна, трябваше по някакъв начин да се разтовари.

След време се успокои и отново можеше да мисли логично. Обърна се настрани, несъзнателно приемайки позицията на ембрион, гледаше ръждивата стена и мислеше.

Изглеждаше, че за момента нищо не го заплашва. От статиите следваше, че чужденците действително желяеха само да извършват своите психологически изследвания, а след това изпращаха участниците обратно у дома им. Всичко, което се беше случило досега, потвърждаваше описаното в статиите. Сигурно са регистрирали реакцията му на думите и внезапното появяване на Слейч. Потрепера при спомена за тази чужда физиономия. Почувства зараждащата се в

него злоба. Дори това да беше психологически тест, никога нямаше да прости на Слейч, че не го подготви никакви за този шок.

Във всеки случай най-важното е да запази спокойствие и да играе ролята на послушен предмет при изследванията, за да може да се върне у дома си без големи неприятности. Ако успее да направи това с чест, още по-добре.

Дори не забеляза, кога заспа. Събуди се, ужасен от звука на нечий глас.

— Да?

— Вече е време — информира го компютърът. — Моля Ви да минете от стаята за почивка в залата за тестове.

Кели седна, оглеждайки се. Единствените врати в тази стая бяха тези, през които влезе, следователно залата за тестове се намира зад другите врати в стаята с ниша.

— Откъде е партньорът ми? — запита, насочвайки се към изхода. — Случайни хора ли вземате от Земята?

— Обикновено насочваме трансфера към местата, където се концентрират термоядрени източници и такива на разпадане, ако съществуват — отговори Слейч. — Но грешиш. Противникът ти няма да бъде човек.

Кели остана на вратата като парализиран. Следващият шок.

— Разбирам. Във всеки случай ти благодаря за предупреждението. X-м... какъв е той?

— Олит. Неговият вид е на по-високо ниво на развитие, отколкото вашия. Олитите са образували могъща държава на осем планети в седем звездни системи. Изследваме ги подробно, макар че техният свят се намира на разстояние 30 светлинни години от института.

Кели с усилие обърна главата си към другата врата.

— Следва ли от това, че сме съседи? Не ми каза колко далеч оттук е Земята.

— На около 48 светлинни години оттук и на 36 от олитите. Относително близо.

Вратата насреца се отвори, когато Кели приближи. Концентрира се и мина през нея.

Залата за игри беше малка и доста тъмна, единствените светлинни източници бяха осветените в червено панели. Средата на

стаята беше заета от маса с голям, сложен планшет за игра. Освен това там имаше само две кресла. Пред вратата насреща стоеше чужденецът.

Този път Кели беше подготвен за шока и приближавайки се към масата, преди всичко изпитваше любопитство. Олитът беше с половин глава по-нисък от него, а слабото му тяло беше покрито с нещо, което напомняше големи, бели люспи. Двата крака и двете му ръце бяха с нокти вместо пръсти. Продълговатата му муцуна беше с много зъби, поставените му дълбоко черни очи се прикриваха от провиснали вежди. Представете си бял, безопашат алигатор, облечен в широк кожен чувал, барета и широк колан...

Пред масата застанаха едва ли не едновременно. Отблизо планшетът изглеждаше по-малък и от чужденеца го отделяха две дължини на ръката. Кели внимателно повдигна разтворената си длан, надявайки се, че този жест ще бъде правилно разбран.

— Здравей. Аз съм Кели Маклейн, човек.

Чужденецът нито се отдръпна, нито се хвърли към гърлото му. Протегна ръцете пред себе си, кръстосвайки китките и Кели забеляза, че може да прибира ноктите си като котка. Съществува размърда устните си, издавайки чудни звуци. Няколко секунди по-късно невидим високоговорител съобщи превода.

— Поздравявам те. Аз съм Глаймаси от олитите.

— Седнете, моля — обади се Слейч. — Можете да започнете, след като установите принципите на играта.

Кели широко отвори очи.

— Как така?

— Играта няма установени правила. Преди да започнете, трябва сами да решите каква ще бъде целта и начина на игра.

Глаймаси се обади отново:

— За какво се касае?

— Желаем да изследваме взаимодействието между олит и човек — отговори Слейч. — Сигурно другите представители на твоя вид са разказвали за този експеримент.

Кели смръщи вежди.

— Вземали ли сте участие някога в нещо подобно?

— В продължение на последните шестнадесет години повече от 128 представителя от моята раса са попадали тук — информира го олитът.

Кели съжаляваше, че не може да отгатне какво означава изражението на лицето на чужденеца. Гласът на компютъра звучеше безлично, но самите думи криеха в себе си възмущение.

— Някои говореха за тази игра без правила. Но въпросът ми се отнасяше до залога.

— Аха. Както обикновено: победителят може да се върне у дома си.

Сърцето на Кели усили ударите си.

— Момент. А откъде се е взело това правило?

— Общите правила се установяват от нас — отговори Слейч.

— Да, но... А какво ще стане с този, който загуби?

— Остава, за да играе с друг противник.

— А ако откаже да участва в играта?

— Това е равностойно на загуба.

Кели потръпна, но нищо не можеше да направи. „С достойнство“ — помисли си той хладнокръвно и пристъпи към разглеждането на планшета.

Изглеждаше, че може да бъде използван най-малко за няколко десетки различаващи се помежду си игри. Беше квадратен, с два реда петцветни квадрати около периметъра. Във вътрешността беше разположена шахматна таблица с концентрични окръжности и раздалечаващи се като лъч линии върху нея. От едната страна на планшета лежеше купчина прозрачни шайби и поставки за тях, от другата страна имаше пионки с различни размери, форми и цветове, а също така карти, многостранни зарчета и някакъв прибор с малък екран.

— Изглежда, че сме добре оборудвани — обърна се Кели към олита, който също оглеждаше всичко това. — Мисля, че можем да започнем с избирането на полетата. Предлагам червеното и — това синьо ли е? — тези квадрати. — Кели посочи шахматната таблица.

— Добре — съгласи се Тлаймаси. — Сега трябва да решим на какво ще играем. Знаеш ли четирите слоя?

— Мисля, че не, но може би и у нас има нещо подобно. Опиши ми как се играе.

Тлаймаси започна да обяснява, демонстрирайки няколко хода с пионка с формата на пеперуда.

— Мисля, че мога да опитам — каза Кели. — Естествено имаш голямо предимство, тъй като си играл тази игра и преди това. Съгласен съм при две условия: първото, при атака на трето и четвърто ниво трябва да ме предупредиш един ход преди това.

— Това изключва възможността за изненада — възпротиви се Тлаймаси.

— Именно. Но ти познаваш тази игра толкова добре, че можеш да ми отстъпиш поне в това, нали?

— Добре. А другото условие?

— Най-напред ще изиграем една пробна игра. С други думи, втората игра ще реши кой да полети за дома си. Може ли така? — добави Кели, гледайки към тавана на залата.

— Всяко правило, с което и двамата се съгласите, ще бъде задължително — отговори Слейч.

Кели погледна противника си.

— Тлаймаси?

— Добре. Започваме.

Кели се убеди, че това не беше трудна игра, макар че още в самото начало извърши грешка и през останалата част от играта трябваше да се отбранява. Не беше трудно да се разшифрова Тлаймаси и към края Кели вече успяваше да предвиди следващия ход на олита.

— Интересна игра — забеляза Кели, когато разчистваха планшета от фигурите и се подготвяха за следващата игра. — Популярна ли е у вас?

— Доста. В древността е била използвана за упражняване на логичното мислене. Готов ли си?

— Да — отговори Кели. Почувства, че устата му пресъхва.

Този път Кели успя да не допусне грешки и в течение на играта позицията му ставаше еднакво силна с тази на Тлаймаси. Наведен над планшета се бореше за запазване на позицията си, стараяйки се да предвиди всеки следващ ход.

В един момент Тлаймаси допусна принципна грешка, откривайки едно от крилата на армията си. Кели настъпи с пълна сила и в следващите четири хода спечели шест пионки на противника си — унищожителен удар.

Внезапно чу силно съскане. Кели чак подскочи. Вдигна поглед над масата и триумфалната усмивка изчезна от лицето му. Олитът го

гледаше, а в отворената му паст се виждаха редовете остри зъби. Двете му ръце бяха на масата и Кели виждаше показващите се и скриващи се нокти.

— Хм... нещо не е ли в ред? — запита внимателно, напрегнат и готов за отбрана.

За момент настъпи пълна тишина. След това Тлаймаси затвори устата и прибра ноктите си.

— Ядосах се от грешката, която допуснах. Мина ми вече. Продължаваме.

Кели кимна с глава и отново погледна към планшета, но ентузиазмът му беше минал. В разгара на играта почти беше забравил, че играе за билета си за връщане. Изведнъж се оказа, че може да играе и за живота си. Избухването на Тлаймаси му беше подсказало това по недвусмислен начин. Олитът нямаше да се съгласи лесно на загуба.

Играта продължаваше. Кели се стараеше колкото може, но не съумяваше да се съсредоточи. В десет хода Тлаймаси възстанови загубените си позиции. Кели крадешком му хвърляше погледи, замисляйки се дали чужденецът не беше запланувал това предварително. Със сигурност, сам затворник на чужда планета, не би се нахвърлил върху му... но де да знаеш? Ако, например, честта за него е по-важна, отколкото живота, а тази чест не би му позволила да загуби от някого от друга планета?

По челото на Кели изби пот. Нямаше доказателства, че Тлаймаси чувства нещата по този начин... но, нямаше и доказателства, че не е така? Реакцията на чужденеца явно не можеше да се приеме за сърдечна и приятелска.

Трудно му беше да вземе решение. Предпазливостта никога не е излишна, а няколко дни повече на това място, не е чак толкова страшно преживяване. Умишлено осъществи смела атака срещу силите на Тлаймаси и би трябвало да има необикновено щастие да успее.

Необикновено щастие обаче рядко се случва. Още седем хода и Тлаймаси спечели.

— Играта приключи — обяви гласът на Слейч. — Тлаймаси, върни се в трансфера и се пригответе за напускане на института. Кели Маклейн, върни се в стаята за почивка.

Олитът стана и кръстоса китките си, поздравявайки Кели, след което се обърна и изчезна зад вратата. Кели въздъхна с облекчение и

тръгна към своята стая.

— Не игра никак лошо като за първи път — стигна до него гласът на Слейч.

— Благодаря — промърмори Кели. Сега, когато пред него не бяха мордата и ноктите на Тлаймаси, започна да се замисля, дали направи добре, отказвайки се от победата. — Кога ще играя отново?

— След около 20 часа. Трансферът ще трябва да се пренастрои след пътуването на олита.

Кели вече влизаше в стаята за почивка.

— Двадесет часа? — повтори, спирайки се. — Момент. — Обърна се към нишата, в която стоеше бюрото му, но едва направил две крачки и пред него избухнаха червени искри. — Ей! — изкрещя той, блъснат от горещия въздух. — Това пък какво е?

— Не можеш да се приближаваш до трансфера. — Гласът на Слейч се отзова остро.

— Глупости! Няма цял ден да си човъркам носа. Искан да взема книги от бюрото си.

За момент настъпи тишина, а след това Слейч се обади отново със спокойния си глас:

— Разбирам. Мисля, че мога да се съглася. Взemi ги.

Кели се приближи бавно към нишата. Избухването не се повтори. Отвори долното чекмедже на бюрото и извади три книги, които винаги държеше там, за да почете в свободното време. От второто чекмедже взе няколко списания и след като се замисли, няколко химикалки и бележник. Застана в средата на стаята и протегна своята плячка.

— Виждаш ли? Напълно безвредно. Нито една неутронна бомба.

Емоциите по време на играта бяха причина Кели да забрави за обедата и вечерята. Сега обаче празният стомах му напомни за себе си. В съответствие с инструкциите на Слейч той си поръча и взе храната от автомата в стената. Храната беше сладникова, но засищаща и Кели почувства как постепенно доброто му настроение се възстановява. След това избра една от книгите и се изтегна в леглото. Но не започна веднага да чете. Гледаше в тавана и размишляваше.

Извън всяко съмнение това, което ставаше с него, не беше шега. Вече не можеше да се надява, че ще може да избяга. Единственият изход от тези помещения минаваше през трансфера, чийто механизъм, скрит зад металните врати, явно беше непонятен. За това, че Стрифкар

възнамерява да го върне у дома, знаеше само от думите на Слейч, но тъй като беше удържал на думата си, дадена на другите хора, Кели нямаше причина да не му вярва. Истината е, че този път принципите на играта бяха други, но Тлаймаси каза, че Стрифкар вече няколко пъти е провеждал такива експерименти с олитите и ги е освобождавал в съответствие с плана. И така, оставаше въпроса дали Кели ще спечели следващата игра.

Смръщи вежди. Никога не е бил особено добър играч, често е печелил на шах, но само понякога на другите игри, които не познаваше достатъчно добре. И все пак днес беше твърде близо до победата. И като се има предвид, че игра с чужденец, чиято раса е създала държава от осем планети. Това можеше да бъде без значение, естествено, Тлаймаси също можеше да бъде лош играч, но трябваше да бъде пълен идиот, за да предложи игра, в която не беше добър. А освен това, трябваше да обърне внимание на реакцията на Слейч. Ясно беше, че Стрифкар не се надяваше, че Кели ще се представи така добре. Дали това трябваше да означава, че Кели, среден играч, беше по-добър от прекрасния играч, какъвто беше чужденецът?

Ако това беше истина, по принцип не съществуваше никакъв проблем. Който и да бъде следващият му противник, не трябваше да има трудности с побеждаването му, особено ако изберат игра малко позната и на двамата играчи. Ако този, новият, не е олит, биха могли да изберат четирите слоя. Хубаво би било да се научи да я играе. А след като се върне у дома, би могъл да я пласира на пазара. Няма да спечели кой знае колко, тъй като продукцията на разнообразни игри е в разцвета си, но винаги ще припечели нещо.

От друга страна... за какво да бърза толкова?

Кели се размърда неспокойно, тъй като в главата му се мерна налудничава мисъл. Ако наистина беше по-добър от болшинството чужденци, следваше, че може да се върне у дома, когато си пожелае, просто спечелвайки някоя от игрите. Ако действително това беше така, защо да не остане още една седмица и да се научи на няколко игри от другите светове? Колкото повече мислеше върху това, толкова повече идеята му харесваше. Наистина беше свързана с известен риск, но той не можеше да бъде избегнат, ако искаше да натрупа пари. Рискът не можеше да бъде твърде голям, в края на краищата това беше само психологичен експеримент.

— Слейч? — провикна се Кели към металния таван.

— Да?

— Ако загубя и следващата игра, какво ще стане?

— Ще останеш тук докато спечелиш или до момента на приключване на експериментите.

Значи няма да бъде наказван или нещо от този род, ако продължава да губи игрите. Според него Стрифкар беше измислил не особено комплициран експеримент. На тяхно място хората вероятно биха комбинирали нещо по-изискано. Дали това би трябвало да означава, че хората са по-добри стратегии от „земляците“ на Слейч?

Интересен въпрос, но засега Кели нямаше намерение да го обмисля. Достатъчно му беше, че намери възможност да маневрира в тази тясно определена ситуация. Установените от тях принципи бяха, според него, създадени така, че можеше да ги нагоди към собствените си планове.

Ако ставаше дума за принципи... Кели сложи книгата настрана, скочи от леглото и се приближи към разтегателната маса. „Най-напред задълженията, а след това удоволствието“ каза си Кели. Взе химикалката и бележника и започна да рисува планшета на „четирите слоя“ и да изписва правилата на играта.

ДО: Бюрото на директора Родау 248700, Институт за изследване на чуждите цивилизации, Кларс.

ПОДАТЕЛ: Бюро на директора Ефтис 379214, Институт по игрите, Вар-4

ТЕМА: Хората

ДАТА: 3 лизмо 3829

Уважаеми г-н Родау,

Нашите изследвания откриха безпкоителни аспекти на проблема „хората“ и сме все по-дълбоко убедени, че сме се натъкнали на следващата раса чианис. Подробностите ще бъдат изпратени след завършването на анализа, но бих желал да Ви информирам за това, за да имате колкото се

може повече време за подготовката на атаката, ако сметнете, че е нужно.

В съответствие с разрешението започнахме третата фаза от изследванията преди осем дни. Нашият човек игра с представителите на четири раси: олит, фиуолик, спромоса и тимфра-чий. Всеки път избираше игра от света, не принадлежащ на хората, с малки модификации, въвеждани от него. Както може да се предполага, човекът винаги загубваше, но при всеки от случаите имаше изразително преимущество до последните няколко хода. Нашият специалист Слейч 898662 още по-рано изказа мисъл, че човекът може нарочно да губи, но тъй като се касае за неговата чест и свобода, Слейч не може да си изясни това поведение. Но от разговора от 1 лизмо (прилагам записа) човекът сам потвърди нашето подозрение, че мотив може да бъде желанието за получаване на материална облага. Използва нашите изследвания с цел запознаването си с игрите на своите противници, възнамерявайки да ги пласира с печалба на пазара в своя свят.

Вероятно сте забелязали подобие с психиката на чианите: жажда за печалба, дори това да е свързано с риск и постановката, че способностите му са достатъчни, за да се освободи щом пожелае. Както знаем от историята, именно тези черти на чианите доведоха до техните невероятни завоевания. Също така трябва да подчертая, че този човек не постъпва като някой, който е преминал през войсково или друго тактическо обучение, следователно трябва да се счита за среден представител на расата.

Доколкото по-нататъшните изследвания не покажат различия от чертите на чианис, смятам, че трябва да се вземе под внимание необходимостта от възможно най-бързото унищожение на тази раса. От гледна точка на необходимостта на изследването на максималните стратегически способности на расата сме принудени да въведем по-силен стимул. Резултатите от по-нататъшните

експерименти ще трябва да ни изяснят много неща и веднага ще Ви бъдат съобщени.

С уважение: Ефтис

Вратата се разтвори и Кели влезе в залата за тестове, разглеждайки с любопитство с кого ще трябва да се състезава този път. Притъмнената червена светлина му подсказваше, че ще играе с някой от планета с червено слънце и когато зрението му привикна с тъмнината, видя, че към масата се приближава приличащ на алигатор олит.

— Здравей — каза Кели, протягайки пред себе си кръстосаните си китки, така, както беше видял при първата игра. — Аз съм Кели Маклейн, човек.

Олитът го поздрави по същия начин.

— Аз съм улур Ачранае, олит.

— Радвам се, че се запознахме. Какво значи улур?

— Това е титлата ми. Командвам седем военни кораба.

Кели преглътна с мъка. Военен. Добре, че не трябва да бърза, за да спечели и да се върне у дома.

— Любопитно. Е какво пък, започваме ли?

Ачранае седна.

— Да свършваме по-бързо с тази гатанка.

— Какво разбираш под думата „гатанка“? — запита внимателно Кели, заемайки мястото си. Не беше експерт, що се отнася до чувствата на олитите, но можеше да се закълне, че този беше ядосан.

— Не спори — гракна чужденецът. — Видях името ти в отчета и зная как си играл по нареждане на Стрифкар с другия представител на моята раса. Наблюдавал си го като опитно зайче, преди да му позволиш да победи и да се върне у дома. Не ми харесва начина, по който се отнасяш с нас, считайки ни...

— Ей! Момент, аз не работя за тях. Нас ни отвличат по същия начин. Мисля, че това е някакво психологическо изследване.

Олитът вторачи в него свирепия си поглед, млъквайки за момент.

— Ако наистина вярваш в това, значи си глупак — каза накрая вече успокоен. — Е добре, да започваме.

— Преди да започнете, трябва да ви съобщя за важно изменение в принципите — се намеси гласът на Слейч. — Ще играете три различни игри, всеки път установявайки правилата. Този, който спечели две или повече от тях, ще се върне у дома. Вторият ще заплати с живота си.

Мина известно време, преди смисълът на казаното да стигне до тях.

— Какво? — изкрещя Кели. — Не може да направите това!

От другата страна на масата Ачранае засумтя продължително. Настръхналите нокти леко дращеха по масата.

— Така беше установено — отговори безстрастно гласът на Слейч. — Започвайте.

Кели погледна безпомощно Ачранае.

— Няма да играеме за живота си. Това е варварска идея, а ние сме цивилизовани същества.

— Цивилизовани. — Неочаквано гласът на Слейч зазвуча с отвращение... — Хората успяват да изпращат кораби едва извън границите на атмосферата и ти се смяташ за цивилизовано същество? А твоят противник е малко по-добър.

— Управляваме пространство с диаметър 15 светлинни години — припомни спокойно Ачранае на Слейч.

Кели стигна до извода, че олитите бързо се разгневяваха, но също така бързо се и успокояваха.

— Тези твои седем звезди са нищо в сравнение с нашите четиридесет.

— Носи се слух, че чианите са имали едва пет, когато са Ви атакували.

Високоговорителят замлъкна зловещо.

— Кой са тези чиани? — запита Кели. Желаше да прошепне този въпрос.

— Чувал съм, че те са били малко на брой, но брутална и агресивна раса, която за малко не е завладяла Стрифкар преди доста години. Така поне са ни казвали търговците, но не зная дали това е истина.

— Истина или не, но го настъпи право по мазола — каза Кели. — Какво ще кажеш, Слейч? Прав ли е?

— Трябва веднага да започнете — заповяда Слейч, игнорирайки въпроса на Кели.

Кели погледна Ачранае, съжалявайки, че не може да разгадае израза на лицето му. Дали олитите могат да блъфират?

— Казах, че няма да играем за живота си.

В отговор познатите червени искри избухнаха пред самото му лице. Инстинктивно се дръпна назад, преобръщайки се заедно с креслото си. Удари се така, че видя звезди посред бял ден, претърколи се през глава и падна по корем на пода. Внимателно вдигна глава и като видя, че червеният метеор е изгаснал, с мъка се изправи на крака. Ачранае стоеше далеч от масата, заемайки отбранителна позиция.

— Ако не играете, ще загинете и двамата. — Гласът на Слейч беше спокоен, но на Кели полазиха тръпки по гърба. Ачранае имаше право: това не беше обикновено психологическо изследване. Сиктифкар търсеше потенциален враг и както олитите, така и хората бяха попаднали в списъка. Нямаха никакъв шанс за бягство. Поглеждайки Ачранае, Кели безпомощно вдигна рамене.

— Изглежда, че нямаме друг избор, нали?

Олитът бавно се изправи.

— Като че ли не.

— Тъй като това състезание е много съществено и за двамата — започна Кели, когато отново седнаха — предлагам ти да избереш първата игра, а аз да направя в нея изменения. Втората игра — обратно. Естествено, всеки път промяната в правилата ще трябва да бъдат възприети от противниковата страна.

— Това изглежда почтенно. А третата игра?

— Не зная. Ще се разбереме по-късно, добре ли е?

Уговарянето на първата игра заедно с поправките отне почти час. Ачранае използва три допълнителни прозрачни шайби и подложките им за построяване на поле за игра с три измерения: самата игра напомняше на „Военен кораб“ с елементи на шахмата и от „монопол“, а дори и от покера. Цялата тази смесица не беше никак лоша и ако залогът, за който играеха, не беше толкова висок, Кели сигурно добре щеше да се позабавлява. Неговият принос при уточняването правилата на играта не беше голям и се основаваше на малка промяна на формата

на полето, което, както смяташе той, щеше да промени установената тактика на противника, а също така и на въвеждането на козове.

— Също така предлагам да изиграем една пробна игра — каза Кели.

Олитът го изгледа внимателно с тъмните си очи.

— Това пък защо?

— Защо не? Никога преди това не съм играл тази игра, ти също при тези правила. Така истинската игра ще бъде съвсем почтенна. Почестна. Така ще постъпим при втората и третата игри.

— Аха, това е въпрос на чест? — чужденецът изкриви главата си надясно. — Добре. Започваме.

Дори с въведените промени играта „син марш“, както я нарече Ачранае, не беше чужда на олита и той я спечели лесно. Кели подозираше, че упражненията по „син марш“ са били задължително занятие във Военната академия на олитите.

— Този Стриф дали казва истината, че нямате междузвездни кораби? — запита Ачранае, когато отново подредиха пионките.

— Какво? А, да — отговори разсеяно Кели, погълнат от мисли за ходовете по време на следващата игра. — Наистина нямаме междузвездна комуникация.

— Удивително, тъй като така бързо схващаш принципите и тактиката на пространствената вийна — махна с ръка, чиито нокти бяха скрити. — И жалко, тъй като няма да може да се отбранявате, ако Стрифкар реши да ви унищожи.

— Мисля, че не, но защо трябва да правим това? Не представляваме никаква заплаха за тях.

Ачранае посочи планшета.

— Ако си среден представител, струва ми се, че твоите земляци притежават необикновени тактически способности и се отличават с агресивност. Тези черти правят от вас ценни съюзници и опасни противници за всяка космическа раса.

Кели вдигна рамене.

— В такъв случай ще трябва да се опитат да ни убедят.

— Това е малко вероятно. Стрифкар са прочути със своята гордост и не признават никакви съюзници. Начинът, по който се отнасят към нас, отразява отношението им към чуждите.

Кели забеляза с безпокойство, че олитът отново започна да се гневи. Промяната на темата беше крайно наложителна.

— Е, започваме ли?

Ачранае просъска по своему:

— Добре.

Още от самото начало Кели нямаше шансове. Стараеше се колкото можеше, но беше ясно, че олитът може да мисли в три измерения по-добре от него. Няколко пъти загуби пионка само защото не се сети за напълно очевиден ход, който трябваше да направи. Облян в пот, той се опитваше да се овладее и да отделя повече време за всеки ход. Но това нищо не помогна. Ачранае неумолимо стягаше примката и стана ясно, че няма защо да се съпротивлява.

Кели се отпусна назад, дишайки дълбоко. „Нормално — помисли си той — бих ли могъл да се надявам да спечеля игра, в която той има предимство, тъй като я познава по-добре. На следващата ще бъде съвсем друго, тъй като на него принадлежи правото на избор...“

Ачранае прекъсна мислите му:

— Реши ли вече на какво ще играем?

— Почакай малко, може ли? — промърмори Кели, хвърляйки съвсем не приятелски поглед на олита. — Нека да си помисля.

Това не беше никак лесно. Кели беше най-добър в шахмата, но Ачранае вече доказа, че е прекрасен стратег, поне във военните игри. Следователно предлагането на шахмат би било рисковано. В игрите на карти много зависи от щастието, а във втората игра Кели трябваше да си осигури колкото се може повече шанс за победа. Игрите с букви не влизаха в сметката. Варкаби, това е твърде просто. А може би...

А може би някаква спортна игра?

— Слейч? Може ли да ни се даде някакво допълнително оборудване? Би ми била нужна някаква продълговата маса, хилки и някакви подскачащи топчици.

— Игрите, при които са нужни физически способности не могат да бъдат използвани в това състезание — отговори Слейч.

— Нямам нищо против това — отговори Ачранае. Кели го погледна удивен. — Каза, че можем да избираме игрите и правилата, а този път избира Кели Маклейн.

— Занимаваме се с психология — отсеке Слейч. — Не ни интересуват мускулите ви. Трябва да изберете игра, за която е

достатъчно оборудването, което е пред вас.

— Това е унизително!

— Не, всичко е наред, Ачранае — намеси се Кели, засрамвайки се, че е предложил нещо такова. — Слейч е прав, това не би било напълно почитено. Не постъпих честно, предлагайки това. Извинявай.

— Вината не е твоя — каза олитът. — Трябва да се срамуват тези, които са ни докарали тук.

— Да — съгласи се Кели, поглеждайки навъсено към тавана. Чужденецът добре схвана това. Ачранае не му беше враг, а само партньор в играта. Истинският му враг беше Стрифкар.

Осъзнаването на това не променяше положението му.

Изкашля се.

— Добре, Ачранае, мисля, че съм готов. Тази игра се нарича шах...

Олитът бързо схвана принципите и ходовете, така, че Кели се замисли дали чужденците нямат подобна игра. За щастие изглеждаше, че ходовете с коня са за него изцяло новост и Кели се надяваше, че това ще намали до известна степен тактическите възможности на партньора. Ачранае предложи да се въведе възможността да се отстъпва с пионките. Кели се съгласи и пристъпиха към пробната игра.

Оказа се по-трудна, отколкото Кели предполагаше. Ходът с пионките назад го затрудняваше доста, главно затова, че мисълта му непрекъснато елиминираше такава възможност. В осем хода изгуби двата топа и един от централните коне, а царицата на Ачранае го заплашваше непрекъснато.

— Интересна игра — забеляза олитът няколко хода по-късно, когато Кели успя да избяга пред застрашаващата го атака. — Тази игра в специална школа ли си я учил?

— Не — отговори Кели, доволен от моментната почивка. — Просто съм я играл за развлечение с приятелите си. Защо питаш?

— Ловкостта в играта е отражение на способностите за ориентация при истинска опасност. Съдейки от твоята игра, доста си способен.

Кели повдигна рамене.

— Мисля, че това е наша национална черта.

— Интересно. У нас този тип умение се постига по време на продължително обучение. — Ачранае посочи шахматната таблица. —

Имаме подобна игра и ако не бях я изучавал никога, сигурно бих загубил след няколко хода.

— Да-а-а — промърмори Кели. Беше почти сигурен, че досегашните успехи на Ачранае не бяха резултат изключително на щастието, но тайно се надяваше, че греша. — Ще продължаваме ли?

Кели най-накрая спечели, но само затова, че Ачранае загуби царицата си и Кели съумя да използва тази грешка без големи загуби.

— Готов ли си, за да започнем истинската игра? — запита Ачранае, когато разчистваха планшета.

Кели кимна със стиснато гърло. Този път много щеше да зависи от резултата.

— Мисля, че да. Да пристъпваме.

Хвърляйки зарче, установиха, че олитът ще играе с белите пионки. Ачранае започна с ход на царската пешка, на което Кели отговори с ход, който мъгливо си спомняше като „сицилианска защита“. И двамата играеха предпазливо: в първите 20 хода отпаднаха само две пионки. Изпотен, Кели наблюдаваше как противникът му преминава постепенно към атака, докато той се отбраняваше, както можеше.

Съкрушителна атака, отбрана и отпаднаха следващите осем пионки... а Кели загуби топа си.

Отмятайки с трепереща ръка кичур коса, Кели дишаше тежко, вторачвайки се в планшета. Несъмнено беше объркан. Ачранае овладя центъра, а царят му беше добре охраняван. Нещо повече, чужденецът усвои ходовете на коня, а Кели все още имаше трудности с пионките. Ако олитът спечелеше и този път...

— Ядосан ли си?

Кели се ококори и погледна противника си.

— Само... — гласът му трепереше. — Само малко.

— Можем да прекъснем, ще можеш да се концентрираш — предложи Ачранае.

Последното нещо, което Кели желаше, беше съжалението на олита.

— Нищо ми няма — отвърна нетърпеливо.

— В такъв случай аз бих желал да си почина. Може ли така?

Кели го гледаше. Значението на думите на Ачранае достигаше до него постепенно. Ясно беше, че олитът не се нуждае от почивка. Още

половин игра и ще си бъде у дома. Освен това Кели знаеше как изглежда изваден от равновесие олит, докато у Ачранае нямаше и най-малък признак на гняв. Не, даденият на Кели шанс, за да се успокои, можеше да допринесе полза само на човека... и поглеждайки Ачранае право в очите Кели разбра, че олитът напълно осъзнава това.

— Да — обади се накрай Кели. — Ще прекъснем за малко. Може би за половин час?

— Съгласен съм — Ачранае стана и кръстоса ръце. — Ще бъде готов, когато пожелаеш.

Таванът над кревата на Кели беше гладък, без нито една резка. Но почивката в леглото беше по-лоша, отколкото може да се надяваш. Кели се замисли над това само за миг. Имаше много по-съществени грижи.

Шахът престана да бъде за него главният проблем. Наистина не беше в най-добро положение, но почивката му подейства добре и вече беше измислил няколко обещаващи хода. Ако само нещо не се обърка, има големи шансове за промяна на ситуацията... тъй като ако успее, ще трябва да се играе третата игра. Игра, в която той, или Ачранае ще трябва да загуби.

Кели не желаше да умира. Имаше много възвишени поводи, заради които трябваше да живее — макар и затова, че никой на Земята не знаеше каква опасност се крие зад тези „игри“. А освен това — просто не му се умираше. Каквато и да беше третата игра, знаеше, че ще се бори с всички сили.

И все пак...

Кели се размърда неспокойно. Ачранае също не заслужаваше смърт. И той беше принуден към този налудничав двубой, а освен това целенасочено отхвърли шанса да спечели. Може би се ръководеше не само от почтеността, а и от твърдите принципи за поведение съобразно честта — това Кели никога нямаше да разбере. Нямаше значение. Ако спечели шаха, това ще дължи на олита.

Третата игра...

Кое би било най-почтено? Измислянето на игра, която никой от тях преди това не е играл? Тогава вродените умения на Кели и обучеността на Ачранае биха им дали равни шансове. От друга страна, за Стрифкар това би била още една възможност за наблюдаване на техния начин на действие, а Кели нямаше желание да сътрудничи на

угнетителите. Знаеше също, че Ачранае мисли същото. Интересно беше от колко време Стрифкар отвличаше олитите и защо те позволяваха това. Кели си помисли, че сигурно нямаха понятие къде се намира този Институт по игрите — използването на трансфера пречеше да се попадне на следите на похитителите...

Звънецът, макар че го очакваше, го изплаши.

— Вече е време — обяви безцветния глас на Слейч. — Трябва да се върнеш в залата за тестове.

Кели направи гримаса, стана и тръгна към вратата. Може би Ачранае е измислил нещо.

— Сега в по-добро настроение ли си? — запита Ачранае Кели, щом като седнаха един срещу друг на масата.

— Да — кимна с глава Кели. — Благодаря ти, че предложи прекъсване на играта. Наистина ми беше нужно.

— Почуствах, че честта не ти позволява да помолиш за него. — Чужденецът посочи планшета. — Сега е твой ход.

Сега, след като се беше овладял, Кели лесно навакса загубеното и отново пристъпи към атака. Виждайки, какво голямо внимание олитът отдава на царицата, Кели му постави клопка, излагайки своята царица за примамка. Ачранае се подведе и... Кели спечели в пет хода.

— Отличен ход — каза олитът с възхищение. — тази атака беше изненадваща. Имах право: твоите тактически умения са несъмнени. Някога ще бъдете наистина изключителна звездна сила.

— Ако по принцип някога излезем извън нашата планета — подхвърли Кели, разчиствайки планшета. — Засега сме само пионки в играта.

— Всеки от вас спечели по веднъж — обади се Слейч. — Време е да изберете следващата игра.

Кели преглътна слюнката си и погледна Ачранае, срещайки неговият питащ поглед.

— Имаш ли някакво предложение? — запита той.

— Нищо конкретно. Най-почтена би била играта, в която спечелването зависи от късмета. Освен това, още не зная какво изисква моята чест.

— Какво значи това?

— Дали аз трябва да оцелея, за да се върна при своите или не трябва, оставайки тази възможност на теб.

— Жалко, че не можем да предизвикаме на подобен двубой Стрифкар — заяви кисело Кели.

— Това би бил най-добрият изход — съгласи се Ачранае. — Но се съмнявам, че би приел това предизвикателство.

Настъпи продължителна пауза... Изведнъж на Кели нещо щракна в главата. Толкова рисковано, че и двамата можеха да изгубят главите си. Но съществуваше възможност, ако имат щастие... а всяко друго решение осъждаше единия от тях на сигурна смърт. Кели стисна зъби и взе решение.

— Ачранае — започна той внимателно, — мисля, че открих подходящата игра. Имаш ли ми толкова доверие, че да се съ согласиш на нея веднага, преди да ти обясня за какво става дума и да играеш без пробна игра?

Муцуната на олита трепереше леко, като се вглеждаше в човека. В продължение на доста време Кели чуваше само туптенето на собственото си сърце. Най-накрая, бавно, Ачранае наклони главата си надясно.

— Добре. Вярвам в твоята честност. Съгласявам се на тези условия.

— Слейч? Продължават ли да действат същите правила? — провикна се Кели.

— Естествено.

— Добре. — Кели въздъхна дълбоко. — В тази игра вземат участие две съперничаещи помежду си царства и бълващо огън Същество, което угнетява и едните, и другите. Тук е подземната пещера на чудовището, — сложи черна пионка върху планшета, а след това три прозрачни шайби с поставките. — Тези две царства се наричат Планинско царство и Град на равнината. Планинското царство е по-голямо — тук е средата му, а тук границата. — Постави голяма червена пионка върху горната шайба, а два квадрата по-нататък добави пръстен от шест по-малки. Премести черната пионка точно до пръстена и взе голяма жълта пионка. — Това е Градът на равнината — каза, премествайки я бавно над централната шайба. Вгледа се внимателно в планшета. Между двете нива имаше десет сантиметра... постави желтата фигура на разстояние осем квадрата от червената и четири встрани. Това не беше идеалната позиция, но нямаше друга възможност. — Е, и най-накрая това са нашите войски. — Между

двете царства постави по десетина червени и жълти пеперуди. — Победа означава изпълнението на две условия: чудовището трябва да бъде убито и силите на противниковата страна не трябва да се намират наблизо и да заплашват царството. Ясно ли е?

— Да — бавно отговори Ачранае, вглеждайки се в планшета. За кой ли път вече Кели съжالياваше, че не може да разчете изражението на лицето на олита. — Как ще бъдат оценявани резултатите от борбата?

— Посредством сравняване на количеството, вземащи участие в нея войски и хвърляне на зарчето. — Кели уточни правилата, които позволяваха борба на всяка от страните помежду им и според които само съвместните действия на двете царства можеха да доведат до побеждаването на чудовището. — В един ход може да се преместиш с два квадрата или на едно ниво. Имаш ли някакви въпроси?

Ачранае се вгледаше в него сякаш искаше да отгатне мислите му.

— Не. Кой започва?

— Аз, ако нямаш нищо против.

Започвайки от пионките, най-близки до царството на олита, Кели ги преместваше от червената фигура в страната на черната. Ачранае се поколеба, но последва неговия пример, премествайки своята армия надолу. Две от пионките му се намериха заплашително близо до пионките на Кели, но последният ги игнорира, продължавайки напред. След следващите няколко хода групата от жълти и червени пионки се струпва около черната фигура.

Бълващото огън чудовище нямаше никакви шансове.

— А сега...? — Арчанае седеше напрегнат с наполовина извадени нокти. Ходът на олита унищожил чудовището и поредното движение беше на Кели... а силите на Ачранае продължаваха да бъдат размесени с тези на човека. Трудно можеше да съществува по-слаба позиция и Ачранае много добре разбираше това.

Кели се усмихна и отстъпи назад.

— Е, какво, чудовището е убито, а твоите сили не заплашват моето царство. Значи аз победих.

От другата страна на масата се раздаде продължително съскане, а ноктите на Ачранае се подадоха целите. Кели спря да диша и напъна

мускулите си готов за скок. Все пак Ачранае беше достатъчно бърз, за да забележи това... и внезапно ноктите му се прибраха.

— Но моето царство също не е заплашено — обади се олитът. — В такъв случай аз също спечелих.

— Наистина ли? — Кели се преструваше на удивен. — Дявол да ме вземе. Действително. Моите поздравления. — Погледна към тавана. — Слейч? По чудно стечение на обстоятелствата и двамата спечелихме третата игра, смятам, че и двамата си отиваме у дома. Готови сме за връщане всеки момент.

— Не. — Монотонният глас Стриф този път прозвуча решително.

Кели се вкамени.

— Защо не? Каза, че този, който спечели две игри, се връща у дома. Сами въведохте това правило.

— Значи го отменям. Само един от вас може да си отиде. Ще изберете нова игра.

Думите на Слейч увиснаха във въздуха като смъртна присъда...

Кели почувства как ноктите му се забиват в дланите. Наистина той не смяташе, че чужденците ще му позволят да приспособи правилата в своя полза — вече знаеше, че за тях това не е игра. И въпреки това се надяваше... сега нямаше избор трябваше да рискува. Последният ход.

— Няма да играя нищо повече — заяви твърдо Кели. — Достатъчно сте си служили с мен в тези свои налудничави търсения.

— Отказването от игра е равносилно на загуба — припомни му Слейч.

— Хич не ме е страх — промърмори Кели. — В края на краищата и без това възнамерявате да унищожите Земята, да или не? Тогава що за разлика къде ще загина?

— Добре — обади се накрая. — Сам направи избора си. Ачранае, връщай се в трансфера...

Олитът стана бавно. Кели мислеше, че ще започне да протестира, че ще се присъедини към него. Но той не каза нито дума. В продължение на минута гледаше човека. След това, мълчейки, протегна кръстосаните си китки и изчезна зад вратата.

— Сега ще се върнеш в стаята за почивка — заповяда му Слейч.

Кели въздъхна дълбоко, стана и разчисти планшета, поставяйки всичко на мястото му. И така, всичко сега ще зависи от късмета му, помисли си той, чувствайки се изведнъж уморен. Зарът беше хвърлен, оставаше му само да чака... и надеждата, че Ачранае е разбрал.

ДО: Бюрото на директора Родау 248700, Институт за изследване на чуждите цивилизации, Кларс.

ПОДАТЕЛ: Бюро на директора Ефтис 379214, Институт по игрите, Вар-4

ДАТА: 21 лизмо 3829

СРОЧНО

Уважаеми г-н Родау,

По-лошо е, отколкото предполагаме. Официално потвърждавам, че човечеството трябва да бъде унищожено. Приложените материали трябва щателно да се изучат, особено тези, касаещи третата игра. Посредством използването на своите умения в съставянето на играта, в която и той, и неговият противник можеха съвместно да спечелят, човекът показва способност за взаимодействие и рядко срещана проява на милосърдие. Въпреки че по този начин не спечели нищо — и че този тип поведение би могло да се признае за произтичащо от чувството за задължение — не можем да предположим, че винаги ще бъде така. Трябва да се обърне внимание особено на опасността, свързана с предразположението на хората към сътрудничество. Ако чианите съумяваха да сключват полезни съюзи, вероятно никога нямаше да можем да ги удържим.

Предвиждаме необходимостта от точен психофизиологичен анализ на нашия представител на хората за улесняване разработката на стратегията на въоръжените сили. И така, молим за изпращането на съответни експерти и устройства при първа възможност. Препоръчвам да се

действа експедитивно, тъй като не съм в състояние да гарантирам, че човекът ще живее при тези условия повече от година.

Ефтис

Първият сигнал, че продължителното очакване се е свършило за Кели беше достигащият иззад стената звук, напомнящ чукане или пробиване. Той го пробуди от дълбокия сън, но нямаше време дори да се удивлява, тъй като вратите на стаята внезапно пробляснаха и паднаха от рамката. В същият момент въздухът се завъртя. Ушите на Кели заглъхнаха, тъй като въздушното налягане се понижи внезапно. Но когато се опитваше да стане от леглото, три фигури в комбинезони се промъкнаха през лудувания ураган и преди да се ориентира го напъхаха в огромен балон със съскащ контейнер в дъното.

— Кели Маклейн? — от кутийката до контейнера се разнесе металически глас. — Нищо ли не ти стана?

Тримата спасители обърнаха Кели по гръб и го пренесоха през вратата.

— Чувствам се отлично — отговори Кели. — Това ти ли си, Ачранае?

Минаха почти петнадесет секунди, преди да чуе отговора: ясно бе, че компютърът на олитите не превеждаше така бързо, както този на Стрифкар.

— Да, радвам се, че си жив.

Кели се усмихна.

— Аз също. По дяволите, да знаеш само как се радвам, че ме разбра. Въобще не бях сигурен, че ще разбереш за какво става дума.

Бяха вече в залата на трансфера и Кели можеше да се огледа. В тавана се виждаше дупка, почти колкото двуетажна къща. В стаята се движеха десетина олити в бели, приличащи на военни, комбинезони.

— Това беше гениално. Страхувах се, че и на мен, въпреки всичко, няма да разрешат да си отида.

— Аз също се страхувах от това, но ненужно сме се тревожили. — Кели отново се усмихна. — Колко е хубаво да разговаряш с

приятел! Залагам, че Стрифкар не схвана какво направих. Видели са на този планшет толкова игри, че не можах да се ориентират. В моята система от царствата и чудовището само ти видя символите на нашите планети и тази тук и запомни приблизителните разстояния. Рискувах и мисля, че успях.

Кели сега беше под дупката и към балона привързваха въжета.

— Надявам се, че умението да се печели в такива ситуации спада към чертите на твоята раса — каза Ачранае. — Унищожихме базата на Стрифкар и прехващаме съобщението, че скоро тук ще пристигне голяма армия. Установихме контакт с твоите земяни, но още не са дали съгласието си за сключването на съюз. Може би ти ще можеш да ги убедиш. Най-малкото се надяваме, че ще ни помогнеш в разработването на тактически планове.

Въжетата се опънаха и Кели се издигна нагоре.

— Сигурен съм, че Земята ще ви помогне — каза той със сериозен глас. — А що се отнася до мен, ще направя това с удоволствие. Стрифкар ще трябва още много да научи за нас, пионките.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, броеве
6-7/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.